

[Ivar Nørgaard]

Da kapitalliberaliseringsdirektivet var til forhandling her i Folketinget den 24. marts sidste år, manglede det ikke på advarsler fra socialdemokratisk side. Vi fremhævede dengang, at man ikke burde vedtage kapitalliberaliseringsdirektivet, før man fik klarhed over en række andre faktorer, først og fremmest før man blev klar over, om man samtidig kunne sikre sig mod økonomisk kriminalitet, også kaldet skatteunddragelse.

Vi fremhævede, at der var overordentlig stor risiko for, at man som følge af en sådan liberalisering af de privat opsparede pengemidler ville få skatteunddragelse her i landet.

Efter at liberaliseringsrusen nu har lagt sig, begynder tømmermændene at melde sig. Kommissionen er nu selv blevet nervøs for, at denne liberalisering vil kunne afstedkomme økonomisk kriminalitet, skatteunddragelse, valutaspækulation m.m.

I den meddelelse, som Kommissionen har afgivet i forbindelse med sine direktivforslag, erkender Kommissionen, at den kapitalliberalisering, som Danmark allerede forhastet har indført, og som de øvrige medlemslande skal gennemføre, vil medføre store risici for kapitalflugt og for skatteunddragelse.

Kommissionen opstiller så selv tre muligheder for at mindske de skattebetingede forvridninger og bekæmpe skattesvig, nemlig for det første indførelse af et kontrolsystem, der er baseret på, at bankerne får pligt til automatisk at opgive navn og adresse på enhver, der får udbetalt renteindtægter, til skattevæsenet med oplysning om beløbets størrelse, altså den pligt, vi selv har her i landet. For det andet en generel indførelse af kildeskat overalt i EF. For det tredje en styrkelse af den gensidige bistand mellem de nationale skattemyndigheder.

Den første metode – indførelse af tvungen oplysningspligt for pengeinstitutterne – er selvfølgelig den mest hensigtsmæssige og effektive. Hvis man indførte en sådan metode, ville man overflødig gøre den Storm P.-agtige ordning, som regeringen og Nationalbanken har iværksat over for danskere, der anbringer penge i udenlandske pengeinstitutter. Den ordning, vi har gennemført her i Danmark efter den Storm P.-agtige model, er, hvis den skal have nogen reel betydning, enormt tidkrævende og mandskabskrævende, altså lige det modsatte af det, regeringen ellers slår sig til ridder på at ville

kæmpe for. Men ud over det er det mest sandsynlige, at det slet ikke vil være muligt for de lokale ligningsmyndigheder at gennemføre en effektiv kontrol.

Da vi sidst diskuterede kapitalliberaliseringen, slog regeringen fast, at det ikke ville være muligt for Danmark eller noget andet land at gennemføre valutarestriktioner, hvis det skulle vise sig, at vi, der kritiserede kapitalliberaliseringsordningen, ville få ret i vore bange anelser.

Men det er meget interessant at læse Kommissionens redegørelse i dag, for den siger nu som et argument for at indføre det, den nu indfører, nemlig en kildeskat, at medlemsstaterne ellers ville overveje at genindføre valutarestriktioner og barrierer på markederne for at undgå kapitalflugt. Det vil sige, at Kommissionen selv går ud fra, at man kan deliberalisere. Ordningen er altså ikke irreversibel, sådan som det blev sagt fra regeringens side.

Desværre er Kommissionen jo altså ikke gået ind for den første ordning; den har ikke turdet; den har kapituleret over for de private bankers modvilje; det vil sige, at den ikke vil ophæve bankhjemmelighederne, sådan som de praktiseres i Luxembourg, og det vil sige, at man fortsat vil have økonomisk kriminalitet som følge af denne kapitalliberalisering.

I Socialdemokratiet er vi alvorligt bange for, at indførelsen af den minimale kildeskat på 15 pct., som man nu foreslår i stedet for, vil cementere bankhjemmeligholdelsen og dermed umuliggøre en senere indførelse af oplysningspligt.

Den vil givetvis også gøre det endnu vanskeligere, for ikke at sige helt umuligt, at få udenlandske banker til at overholde det danske Storm P.-system.

Hvordan i alverden forestiller man sig at man overhovedet skal kunne kontrollere, at disse 15 pct. går ind i de rigtige kasser, når man ikke tør ophæve bankhjemmeligheden?

Vores konklusion er derfor, at regeringen bør afvise Kommissionens forslag og i stedet arbejde for indførelsen af kontrolsystemer, der er baserede på pengeinstitutternes oplysningspligt.

I bedste fald er Kommissionens forslag uden reelt indhold; i værste fald er de direkte skadelige.

Flemming Hansen (KF):

I Det Konservative Folkeparti kan vi fuldt ud tilslutte os de forslag, der foreligger her. Vi